

TEKST: Anders Wingqvist (OVERSETTELSE: Cecilie Larvåg) FOTO: Fredrik Schenholm

07-12-2017 09:14 CET

Kveite, kveldskjøring og kos – Glomfjord kaller

En time med leiebil nord for Mo i Rana eller et par timer sørover hvis du kommer fra Bodø, ligger Glomfjord. På denne ”hemmelige” skidestinasjonen kan du nyte jomfruelig skikjøring i verdensklasse med vakker utsikt i ensom majestet hele vinterhalvåret. PS! Ikke si det til noen!

[Les hele saken her](#)

Jøss, en peanøtt i skihansken, sier Øyvind Gjersvik, vår guide under dette

skieventyret. Han rister den malplasserte nøtten ut av hansken og stapper den i munnen. – Det var jo perfekt siden vi likevel skulle ha en liten matpause før den siste biten opp til Ronsfjellet, ler Øyvind. Vi drikker vann og henter litt snacks i ryggsekken. Øyvind er oppvokst i området og kjenner fjellene. Til daglig jobber han skift på oljerigg i Nordsjøen og har derfor mange fridager innimellom. Ved siden av jobben driver han guidevirksomhet gjennom sitt firma Meløy Adventure, og tilbringer dermed fort mellom femti og åtti dager på ski hvert år.

96% perfekt

Vi er altså i Meløy kommune på sørsiden av Glomfjorden. Til toppen av Ronsfjellet er det bare noen hundre høydemetre igjen. Vi nyter utsikten mot Bjærfjorden og videre ut mot havet. Østveggen på Kjeldalstinden ser mektig og bratt ut fra vår posisjon i hellingen mot Ronsfjellet. Toppene rundt oss strekker seg opp mot – og rett over – tusen meter over havet. Flere av dem er kjørbare hele veien ned til det salte og kalde havvannet i fjorden.

Fra tettstedet Glomfjord er det en times biltur til Ytre Kjeldal, der vi parkerte leiebilen og begynte skituren. Men i luftlinje er det ikke så langt, det er svingene og de smale veiene som tar tid: Først åtte kilometer i tunnel under Svartisen, og så snirklet vi oss videre langs Nordfjorden og Bjærfjorden til vi kommer til den lille samlingen med hus og bondegårder som heter Ytre Kjeldal.

– Nei, nå får dere slutte å se på utsikten, gutter, det er på tide å stå litt på ski, sier Øyvind.

Vi er på toppen av Ronsfjellet. Turen ned går langs nordvestsiden, der et litt irriterende skarelag gjør opplevelsen bare 96 prosent perfekt. Neste etappe går nordøst ned i Reindalen som er en herlig stor gryte der vi blåser ned mot selve Reindalsvatnet, en løype med et fall på drøye sju hundre høydemeter.

Korte dager

Øyvind tar oss umiddelbart videre mot neste topp. Klatreturen med skiene på ryggen opp fra den islagte sjøen er temmelig slitsom i den halvråtnete snøen. Men når vi kommer et stykke opp og aner Reindalstinden på den andre siden, kan vi senke pulsen og sette på fellene. Dagslyset sviner og mørket er i ferd med å ta over fjellverdenen. Vinterstid er det korte dager så langt nord. Før vi tenner hodelyktene for å gå det siste stykket opp, skuer vi nordover mot Glomfjordens mørke vann. På den andre siden ses lysene fra små tettsteder,

fra Reipå i vest via Ørnes til Glomfjord i øst. I fjellskråningen over Glomfjord skimter vi også det lille skianlegget som tettstedets innbyggere drifter på dugnad. Slalåmbakkene snor seg som hvite ormer ned gjennom den svarte skogen. Månen står høyt på himmelen og lyset speiler seg i fjorden. Det vakre nordlyset, derimot, har ennå ikke bestemt seg for om det vil komme frem og oppvise sin grønnskimmende himmeldans for oss.

Et historisk tilbakeblikk

Også under 2. verdenskrig satt det folk her oppe på fjellet og spanet i ly av mørket. I september 1942 ble 12 kommandosoldater fra Norge, England og Canada satt i land i Bjærangfjorden fra den franske u-båten "Junon", og dermed var "Operasjon Muskedunder" i gang. Norge kjempet for sin frihet, så dette var så langt fra en hyggelig fjelltur med skikjøring og nasjonalromantisk utsikt som man kunne komme. Operasjonens mål var å sabotere Glomfjords kraftverk, som produserte store mengder med energi fra Svartisens smeltevann. De 12 unge mennene tok seg over fjellet og utførte store ødeleggelser mot turbinhallen og rørgaten. Etter den vellykkede aksjonen ga de tyske okkupantene opp den planlagte utbyggingen av aluminiumsverket i Glomfjord. Fire av de 12 soldatene reddet seg over fjellet til Sverige, én døde etter et møte med en tysk bajonett, og de sju siste ble tatt til fange. De ble sendt til konsentrasjonsleiren Sachsenhausen og avrettet med hvert sitt nakkeskudd i oktober samme år. En tragisk heltehistorie.

Inn i varmen

Vi kjører ned mot fjorden i skinnet fra hodelyktene. Snøen er litt dårlig lengst ned, men det er likevel et morsomt og lite risikabelt skieventyr. Øyvind viser vei. Han har også ordnet med en RIB som henter oss på bryggen når vi kommer ned. Så farer RIB'en over mørkt vann, gjennom de skjøre isråkene som har samlet seg her og der.

– Velkommen inn i varmen. Jeg har laget kveite til dere.

Velkomstkommiteen på bryggen består av svenske Helén og Taiga, hennes staslige Alaska Husky. Hun viser oss inn i en gammel rorbu. I det ene hjørnet er det en varm kamin, i det andre en bar. På veggene henger eldgamle redningsvester og fra taket dingler bøyer og garn. Fra 1930 reparerte H.J. Kristensen & Sønner fiskegarn her inne.

– Irish coffee? spør Helén.

Vi spiser kveite som Heléns mann Fred Inge har fisket i fjorden utenfor. En rugg på 35 kilo. Til den velsmakende, hvite fisken får vi hvitløkssaus og ovnsbakte rotgrønnsaker og en frisk salat med granatepleddressing.

Helén forteller at hun traff mannen, som er fra Bodø, i Qatar. Hun arbeidet som jurist, han som ingeniør for Norsk Hydro. De ville prøve noe nytt, og flyttet sammen til Vassdalsvik for å starte et nytt liv. Og de elsker det!

– Fra bryggen nedenfor her har vi overblikk over fjorden. Herfra kan vi se alt fra delfiner til tannhval og oter, og rett som det er svever en havørn eller to over oss. På mørke kvelder sitter vi her ute under hvert vårt pledd og drikker varm kakao eller et glass vin mens vi speider etter nordlyset. Kom, så går vi ut og ser!

Et par minutter senere står vi på bryggen og stirrer stille opp mot det grønne naturfenomenet.

Fri flyt

Dagen etter begynner langsomt med en sen, lang frokost og kaffe med påtår, mens vi studerer kartet og planlegger turen opp mot Istinden som Øyvind lovet var ”enkel og med fantastisk vakker utsikt mot Lofotveggen”.

Turen opp til Istinden starter på oversiden av Glomfjords skisenter. Vi tar det rolig. Løypene er tomme og snøfattige. De seneste ukenes regnskurer har tæret hardt på snøen. Begge heisene står, så vi må pent marsjere oppover slalåmbakken. Fra Øvre Glomvatnet går ferden videre opp på fjellet. Som ukjente i området, er det ikke helt enkelt å orientere seg over Glombreen, men med den 1194 moh høye Istinden som landemerke, går det greit. En annen lett gjenkjennelig topp er Sfinxen, en spiss og snøfri bergkam som stikker opp rett vest for stolheisens fjellstasjon. Når vi nærmer oss Istinden ser jeg plutselig to store svevende skapninger i passet mellom Istinden og nabotoppen Lille Istinden. Men havørnparet blir ikke lenge. Det finnes ingen mat her oppe i høyden.

Fra toppen av Istinden er utsikten akkurat så fjord- og hav-vakker som den bare blir på kysten av Norge. Det myke februarlyset forsterker magien. Vi ser fjordene, havet og langt der borte i nordvest rager de spisse lofotfjellene opp. Når solen takker for seg, kommer månen frem – akkurat som dagen før på Reindalstind. Vi fjerner fellene og setter tech-bindingene i kjøreposisjon. Så skyter vi fart nedover. Det er fire hundre superskjønne høydemetre med

uforglemmelig fri flyt.

Folketomt

Etter et par high fives er det på tide å klatre litt igjen. Opp til Tverrfjellet er det en kort tur med feller på skiene. Solen er forsvunnet, men måneskinnet og hodelyktene gjør at vi kan kveldskjøre hele veien ned til stolheisens fjellstasjon og videre ned til dalen. Vi ringer Øyvind og forteller om vår herlige skidag. En hel, lang dag hvor vi ikke har støtt på et eneste menneske.

– Her kan dere bli en hel vinter og kjøre ski uten å se spor en eneste dag, forsikrer skiguiden. Han er ikke bare lokalpatriot, men også en selger av rang, for vi tror hvert ord. Antall topper i én til to timers radius rundt Bodø er imponerende, variasjonsmulighetene endeløse. Men nå er det på tide å forlate Glomfjord for denne gang. Vi skal videre til et like øde og storslått dalføre. Kursen går mot Beiarn, men det er en annen historie.

[Les hele saken her](#)

Widerøe er Norges eldste flyselskap med over 3700 engasjerte medarbeidere. Widerøe AS består av datterselskapene Widerøe's Flyveselskap AS, Widerøe Ground Handling AS, Widerøe Zero AS, Widerøe Property AS og Widerøe Asset AS.

I Distrikts-Norge er Widerøes flyvninger av stor betydning for både næringsliv, helsevesen, utdanning, reiseliv og kultur, og fungerer som distriktenes kollektivtransport. Widerøe's Flyveselskap flyr på anbud for Samferdselsdepartementet, i tillegg til egne kommersielle ruter. Selskapet utfører også tekniske tjenester på fem ulike lokasjoner i landet. Widerøe Ground Handling håndterer bakketjenester på 41 lufthavner i Norge.

Widerøe AS er et heleid datterselskap i Norwegiankonsernet.

Kontaktpersoner

Widerøe pressevakt

Pressekontakt
Pressehenvendelser
presse@wideroe.no
+47 989 01 500

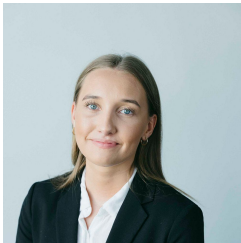
Silje Brandvoll

Pressekontakt
Direktør for Kommunikasjon og Samfunnskontakt
Silje.Brandvoll@wideroe.no
+47 98 90 10 03

Catharina Solli

Pressekontakt
Kommunikasjonssjef
Catharina.Solli@wideroe.no
+47 98 90 15 06

Lina Lindegaard Carlsen

Pressekontakt
Kommunikasjonsrådgiver
llc@wideroe.no
+47 45 23 20 51

Satha Sritharan

Pressekontakt
Kommunikasjonsrådgiver
satha@wideroe.no
+47 99 89 89 99